

Sindrømmelse fra dette Things Side. Det vilde være at betru Regjeringen en betydelig større Myndighed ved de midlertidige Finantslove, end den hidtil har været i Besiddelse af. Da dette Thing fra sin Side ikke har fjerneste Grund til at ønske de midlertidige Finantslove forandrede, saa er der heller ikke, forekommer det mig, nogen som helst Anledning for dette Thing til at tage Initiativet til en saadan Forandring. Skulde en saadan Indrømmelse gøres, maatte det i alt Fald være, naar det viste sig, at det andet Thing og Regjeringen nærede et særligt stærkt Ønske om en saadan Ændring. Saalænge dette ikke er flet, vil jeg slutte mig fuldstændig til de Udtalelser, der ere fremkomne om, at dette Forslag bør føres tilbage til en Skikkelse, hvori de midlertidige Finantslove i en lang Række Aar baade fra Folkethingets og Landstingets Side ere blevne vedtagne.

Solstein: Jeg vil begynde med en Bemærkning til det ærede Medlem, der førte Ordet paa Mindretallets Vegne (Scharling). Jeg vil gøre det ganske kort og vil indskrænke mig til at sige til det ærede Medlem, at jeg beklager, at han har kunnet bekvemme sig til at forsvare dette Forslag. Jeg vil sige til, at det glædede mig, at hans Forsvar ikke var varmt, og at det mod Slutningen — saa forekom det mig i det Mindste — var en stille Desavouering af Grundtanken. Jeg vil haabe at denne Rim maa spire hos det ærede Medlem, og at han maa ende med at desavouere det helt ud; thi fra enhver grundlovstro Mand's Side er der ikke Andet at gøre.

Dernæst vil jeg tage Ordet for at konstatere et Par Fakta, som jeg anser det for nødvendigt at slaa fast allerede paa dette Punkt af Debatten. Det ene er dette, at den høie Regjering, trods de bestemte Opfordringer, der ere komne frem, til at udtale sig om de i „Berlingske Tidende“ fremsatte statsforbryderiske Planer, har undladt at gjøre det. Der var særlig Anledning for Justitsministeren til at gjøre det, fordi han almindeligt af den offentlige Mening betegnes som den, der kommunerer med disse Historier. Den høitærede Conseilspræsident benyttede Leiligheden til at sige, at han ikke havde Noget med Pressens Vedelse at gjøre. Den Slags — jeg tør sige overflødige — Bemærkninger havde jeg troet, at Conseilspræsidenten af æsthetiske Hensyn havde afholdt sig fra. Da han imidlertid ikke har afholdt sig derfra, skal jeg afholde mig fra at komme nærmere ind paa det; jeg skal ignorere det; jeg skal kun sige, at efter den Maade, hvorpaa „Ber-

lingske Tidende“ og hvorpaa Regjeringen træder op, maa denne Sag bringes paa det Reue; det er absolut nødvendigt. Medens Regjeringen forelægger dette Lovforslag, hvorefter der diskuteres i Dag og forhandles i Gaar, lad Regjeringens eget Blad og skrev paa en Artikel, der er endnu mere oprørende end nogen Artikel, der nogeninde er skreven i „Berlingske Tidende“. Medens Regjeringen her stod og halvt om halvt gik fra sit Lovforslag — og det gjorde Conseilspræsidenten i Gaar — lad dette Blad — Regjeringens Organ — og triumfede om Ørene paa Repræsentationen med Trusler af den mest oprørende og fornærmende Art. For disse Trusler har Regjeringen Ansvar, og den kan ikke fri sig derfor ved med banale Udtalelser at gaa fra det, der ingen Betydning have. Jeg ønsker at gjøre Thinget bekendt med Tonen i de Artikler, der for Tiden skrives i Regjeringens officiose Organ. Forinden jeg imidlertid gjør det, maa jeg gjøre en kort indledende Bemærkning. Der findes, som ærede Medlemmer ville forstaa, tre Slags Politikere — jeg vil ikke sige i Verden; thi jeg tror, at der er visse Abnormiteter, der ikke findes udenfor Danmark, men her i Landet, Repræsentanter for tre forskjellige Afstygninger af Samfundet. Der er Politikere, som mene, at Ørens Løbe maa gaa først og fremmest, under den bøvle de deres egne Interesser, det er dem, der staa fuldt ud paa Grundlovens Grund. Jeg regner hertil Alle i Flertallet i denne Sal. Saa er der dem, der mene, at Øren ikke er saa vigtig, men at deres Magt er Nummer Et, og de have Mod til at vove deres Pelt's for denne Magt. Saa er der endelig en tredie Klasse, der bryder sig feil om Øren, men holder paa Pelt'sen. Pelt'sen er for dem Nummer Et. Det er den samme Klasse paa Politikens Omraade, som paa den borgerlige Kriminalrets Omraade findes blandt de Forbrydere, der ikke begaa ligefrem Dødsfald og Mord, men som skrive falsk paa Vexler. Der er ogsaa det samme Egen-dommelige ved den Slags Politikere, som ved den Slags Forbrydere, at Pelt'sen for dem er Hovedsagen, og at de derfor stadig gaa med stelende Blutte paa den ene Side til Bryglene, paa den anden Side til den Dommer, der skal tage dem under kriminel Behandling. Man vil have set, at vort loyale Parti her i Landet — det Parti, der særlig udmærker sig ved at forsvare Dyd og gode Sæder og konservative Interesser — for en væsentlig Del tæller Medlemmer af den sidste Klasse (Sag d. Nei). Det ærede Medlem hører til en Kategori og til en Egn i Landet der i Almindelighed ikke er